Р Е Ш Е Н И Е

гр. София, 11.07.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, VI ТО, 5 състав, в открито съдебно заседание на четиринадесети април две хиляди и шестнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МАРИЯ РАЙКИНСКА

като разгледа докладваното от съдията гр. д. № **1535** по описа за **2011** г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 51, ал.3 от ЗМТА във връзка с чл. 4 от Конвенцията за признаване и изпълнение на чуждестранни арбитражни решения (Нюйоркската конвенция), във вр. чл. 117-122 КМЧП.

Ищецът „Е.Б.Д.С.И.Ю.Ф. ЛП“, дружество, регистрирано съгласно английските закони със седалище в Лондон, твърди в исковата си молба, че е страна по споразумение на акционерите, отнасящо се до дружеството Д.И. ЛТД от 26.02.2008 г., като останалите страни по него са ответникът П.А.М., „А.Т.П.Е.“ и „Д.И.“ ЛТД. Поради възникнал спор във връзка със споразумението, ищецът предявил иск пред Международния Арбитражен Съд към Международната Търговска Камара, като на 27.09.2010 г. било постановено арбитражно решение по дело № 16553/GZ от 27.09.2010 г. Според ищеца постановеното решение попада в обхвата на Конвенцията за признаване и изпълнение на чуждестранни арбитражни решения („Конвенцията“), постановено е от постоянен арбитраж, на територията на държава, различна от държавата, в която се иска признаване и изпълнение, налице са предпоставките на чл.III от Конвенцията, като са представени и документите по чл.IV от нея и не са налице предпоставките на чл.V от Конвенцията за отказ от признаване и допускане на изпълнение на решението. Поддържа, че са изпълнени и изискванията на чл.117 и чл.119, вр. чл.118 от КМЧП. Предвид изложеното иска от съда да признае и допусне изпълнение на Второ частично решение на Международния Арбитражен Съд към Международната Търговска Камара по дело № 16553/GZ от 27.09.2010 г.

Ответникът П.А.М. оспорва иска. Възразява, че липсва удостоверение от Арбитражния съд, че решението е влязло в сила. Поддържа, че арбитражната клауза, на която се основава решението е недействителна, според законите на Австрия, тъй като ответникът има качеството и е действал при подписване на споразумението като потребител, а споразумението не е сключено след възникване на правния спор, както в този случай изисква приложимия австрийски закон; не е сключено в отделен документ и ответникът не е получил независима правна консултация в писмена форма. Твърди още, че арбитражното решение противоречи на обществения ред на Република България, тъй като част от осъдителните диспозитиви са обективно невъзможни за изпълнение, част са постановени по искания с неарбутруем предмет, а решението съдържа и обезпечителни мерки, които българското законодателство не допуска да бъдат признати и изпълнени, ако са постановени в рамките на арбитражно производство. Предвид изложеното се иска от съда да отхвърли иска.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С исковата молба е представено Второ частично решение на Международния арбитражен съд към Международната търговска камара по дело № 16553/GZ от 27.09.2010 г. в заверен препис, ведно с официален превод на български език. Върху решението е поставен правоъгълен печат с текст, удостоверяващ, че това е заверено копие от оригинала. Положен е подпис на С.Г. – зам. Главен секретар на Международен арбитражен съд при Търговска и

индустриална камара на Франция на 27.10.2010 г. Заверката е подписана и от името на Президента на търговската камара от К.Л.М.. Поставен е кръгъл печат на Търговската камара.

Представено е удостоверение Апостил от 09.11.2010 г., удостоверяващо подписа и качеството на К. Ле М. съобразно Конвенцията за за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове (л. 16 от делото).

За удостоверяване подписа на преводача по превода на български език е поставен правоъгълен печат на МВнР, дирекция Консулски отношения, сектор „Заверки и легализации“ на 26.11.2010 г.

В решението е посочено, че ищец е „Е.Б.Д.С.И.Ю.Ф.“ ЛП, а ответници са П.А.М., „А.Т.П.Е. и Д.И. Л.“, като третия ответник не е участвал в арбитражно дело, но е получавал кореспонденцията на страните по него. Посочени са лицата, представлявали страните, като първият ответник П.М. е представляван от двама адвокати от Адвокатско дружество „В.Т.“, Виена. Посочено е още, че първият и вторият ответник са депозирали отговор на иска, както и че техните представители са участвали в проведените „изслушвания“ по делото. . Искът е заведен във връзка със Споразумение на акционерите от 26.02.2008 г., сключено между страните по делото като част от серия транзакции с цел придобиване от страна на „Е.Б.Д.“ на дял в Б., българско дружество, което произвежда и пласира основно на пазари от Централна Европа плодови сокове и нектари с търговска марка ВВВ, регистрирана на името на третия ответник.

В Раздел А9 от решението е посочено, че същото засяга въпроса дали арбитражният съд (трибуналът) има юрисдикция по отношение на третия ответник; оспорването на юрисдикцията на трибунала от първия и втория ответник и искът на ищеца по същество. От мотивите на решението по съществото на спора става ясно, че искът е предявен за отстраняване последиците от нарушение на Споразумението от 26.02.2008 г. от страна на първия и втория ответник, които са извършили действия, наречени в решенията „самоуправство“. Петитумът на исковата молба е изложен в Раздел В2.3., а именно:

1. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да анулират или да наредят анулирането на пълномощното, дадено на г-н Ивайло Балкански, с което той се упълномощава да действа от името на ответник 3, както и всяко друго пълномощно, с което се посочва представител, действащ от името на ответник 3;

2. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да предприемат действия за отстраняване на ответник 1, г- жа Н. и г-н К. от борда на директорите на Б. и да върнат на тяхно място г-н Г., г-н П. и г-н Г. (или други лица в качеството им на директори на инвеститора, които ищецът посочи на тяхно място) в борда на директорите на Б.;

3. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да (а) анулират или наредят анулирането на увеличението на акциите на Б. АД, извършено на или около 24 април 2009 год., или (б) да наредят на Н. АД да прехвърли тези акции без заплащане на името на ищеца и ответник 2 в пропорция 46.8 % за ищеца и 53.2 % за ответник 2;

4. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да анулират или наредят анулирането на решенията взети на нарочното Общо събрание на акционерите на Б., проведено на 24 април 2009 год.

5. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да предприемат действия за разтрогване на споразумението без посочена дата, сключено между ответник 3 и Н. АД с което ответник 3 предприема прехвърляне и приписване правата над запазената марка ВВВ на името на Н. АД.

6. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем **дни** да предприемат действия за прехвърляне на търговската марка от г-н К. или друг регистриран в момента собственик, на името на ответник 3 (без разходи за ответник 3).

7. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да предприемат действия за отмяна на какъвто и да било залог, даден от Б. АД в полза на Lantau Capital или друг правоприемник, и

8. Да се издаде заповед по отношение Ответник 3 да предприеме всички необходими действия за да съдейства на ответници 1 и 2 за да изпълнят Заповедите, описани по- горе.

Поискано е да се насрочи друго изслушване за определяне на стойността, която ответниците следва да заплатят на ищеца за претърпените вреди, справедлива компенсация или друго финансово обезщетение (включително ако е уместно – вреди от неспазване на поисканите по-горе заповеди). Поискано е още да бъде постановено, че докато се проведе изслушването по този въпрос:

А) Нито първият, нито вторият ответник нямат право по никакъв начин да се разпореждат, търгуват или намаляват стойността на своите активи по света до стойността от 10,000,000 евро (десет милиона евро). Това се отнася до всички активи, независимо дали са на името на ответниците и дали са еднолично или съвместно притежавани. За целите на тази заповед, активите на ответниците включват всички активи, с които ответникът има директно или индиректно право да се разпорежда или търгува, така както със своите собствени. Ответникът се счита, че разполага с подобно право ако трета страна държи или контролира актива в съответствие с директни или индиректни инструкции от страна на ответника.

Б) Всеки от първия и втория ответник е задължен в рамките на пет работни дни да предостави на ищеца официален документ, посочващ по възможно най- добър начин, всички активи на ответника по света със стойност 1000 евро или по- голяма с описание дали съответния актив е притежание лично на ответника, дали е еднолична или съвместна собственост, посочвайки точната стойност, местоположение и други данни за всички подобни активи.

В параграф 106 на Раздел В2.4. от решението, (озаглавен неточно в българския превод като „Обезщетения“, доколкото преведената английска дума „Remedies“ означава по-скоро „мерки за поправяне, удовлетворяване“, съотв. – обезщетението е само възможна форма на удовлетворяване на претенцията) Арбитражният съд, след като е приел, че исканията на ищеца по отношение търговската дейност, е намерил, че те са уместни и необходими и следва да се възстанови положението във вида му, преди действията на първия и втория ответник, след като е приел още, че е в негова юрисдикция да се произнесе по спора, включително срещу третия ответник, че следва да остане свикан, за да се произнесе по искането за присъждане обезщетение за вреди, както и че следва да постанови ограничителни заповеди срещу първия и втория ответник, за да предотврати по-нататъшни техни действия по освобождаване от активи, е постановил следния диспозитив, съставляващ параграф 114 от решението:

1. Арбитражният трибунал има юрисдикция да решава спорове, възникнали от Споразумението между ищеца и третия ответник;

2. Арбитражният трибунал има юрисдикция по разглеждания въпрос по същество.

3. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да анулират или да наредят анулирането на пълномощното, дадено на г-н Ивайло Балкански, с което той се упълномощава да действа от името на ответник 3, както и всяко друго пълномощно, с което се посочва представител, действащ от името на ответник 3;

4. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да предприемат действия за отстраняване на ответник 1, г- жа Н. и г-н К. от борда на директорите на Б. и да върнат на тяхно място г-н Г., г-н П. и г-н Г. (или други лица в качеството им на директори на инвеститора, които ищецът посочи на тяхно място) в борда на директорите на Б.;

5. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да (а) анулират или наредят анулирането на увеличението на акциите на Б. АД, извършено на или около 24 април 2009 год., или (б) да наредят на Н. АД да прехвърли тези акции без заплащане на името на ищеца и ответник 2 в пропорция 46.8 % за ищеца и 53.2 % за ответник 2;

6. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да анулират или наредят анулирането на решенията взети на нарочното Общо събрание на акционерите на Б., проведено на 24 април 2009 год.

7. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да предприемат действия за разтрогване на споразумението без посочена дата, сключено между ответник 3 и Н. АД с което ответник 3 предприема прехвърляне и приписване правата над запазената марка ВВВ на името на Н. АД.

8. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем **дни** да предприемат действия за прехвърляне на търговската марка от г-н К. или друг регистриран в момента собственик, на името на ответник 3 (без разходи за ответник 3).

9. Ответници 1 и 2 следва незабавно и при всички случаи до седем дни да предприемат действия за отмяна на какъвто и да било залог, даден от Б. АД в полза на Lantau Capital или друг правоприемник, и

10. Ответник 3 се задължава да предприеме всички необходими действия за да съдейства на ответници 1 и 2 за да изпълнят Заповедите, описани по- горе.

11. Нито първият, нито вторият ответник нямат право по никакъв начин да се разпореждат, търгуват или намаляват стойността на своите активи по света до стойността от 10,000,000 евро (десет милиона евро). Това се отнася до всички активи, независимо дали са на името на ответниците и дали са еднолично или съвместно притежавани. За целите на тази заповед, активите на ответниците включват всички активи, с които ответникът има директно или индиректно право да се разпорежда или търгува, така както със своите собствени. Ответникът се счита, че разполага с подобно право ако трета страна държи или контролира актива в съответствие с директни или индиректни инструкции от страна на ответника.

12. Всеки от първия и втория ответник е задължен в рамките на пет работни дни да предостави на ищеца официален документ, посочващ по възможно най- добър начин, всички активи на ответника по света със стойност 1000 евро или по- голяма с описание дали съответния актив е притежание лично на ответника, дали е еднолична или съвместна собственост, посочвайки точната стойност, местоположение и други данни за всички подобни активи.

Представено е Споразумение на акционерите отнасящо се до „Д.И.“ ЛТД от 26.02.2008 г., сключено между ищеца, П.М., „А.Т.П.Е.“ и „Д.И.“ ЛТД. От него се установява, че ищецът и „А.Т.П.Е.“ са акционери в „Д.И.“ ЛТД – дружество, регистрирано в Кипър, със седалище в Никозия, а П.М. е Изпълнителен директор на „А.Т.П.Е.“. Със споразумението се уреждат условия за прехвърляне на акции от капитала на „Д.И.“ ЛТД, начина на формиране на Борда на директорите на дружеството и правилата за работата му, както и правата на акционерите в това отношение, по кои въпроси се изисква съгласие на акционерите, по кои въпроси се изисква съгласие на Борда на директорите и др.

В т. 26.38 от Споразумението е предвидено, че Споразумението се подчинява и следва да се интерпретира съгласно английските закони. В т. 26.39 от него е уговорено, че всички спорове, възникнали от или във връзка с настоящия договор следва да бъдат окончателно уредени съгласно Правилата на Арбитраж на Международната търговска камара от трима арбитри, определени съгласно посочените правила. Седалището или мястото на арбитража ще бъде във Виена, Австрия. Езикът за арбитраж ще бъде английски език.

Представени са писма от П.М. до: З. К., с искане последният да прехвърли търговска марка „ВВВ“ на Д.И. Л. без каквото и де а възнаграждение, датирано на 06.10.2010 г.; Писмо на П.М. до З. К. от 06.10.2010 г., с което се иска лицето, формиращо волята на „Н.“ ЕООД да извърши всички необходими правни действия за взимането на решения от дружеството за безвъзмездно прехвърляне на акциите му от капитала на „Б.“ АД на две чуждестранни юридически лица;Писмо на З. К. до П.М. от 07.10.2010 г., с което го уведомява, че през м. юни „Н.“ ЕООД е прехвърлила акциите си от капитала на „Б.“ АД на трето лице; писмо на П.М. до СД на „Б.“ АД с искане за свикване Общо събрание на акционерите на дружеството за преназначаване на Й. П., Д.Г. Г. и Г.И. Г. в СД на „Б.“ АД и второ писмо с искане за свикване на ОС за отмяна на всички решения взети от същото на 24.04.2009 г.

Представена е кореспонденция между Международния арбитражен съд и страните по делото във връзка с образуваното дело, включително пълномощно, подписано от П.М., с

което е упълномощил Адвокатско дружество У.Т. да го представляват във връзка със Споразумение на акционерите от 26.02.2008 г. във всички процедури, включително арбитражни, както и пълномощно за същите действия на името на адв. П.Т. от Лондон.

Представено е Първо частично решение на Международния арбитражен съд по спора между страните по Споразумението на акционерите от 26.02.2008 г., с което арбитражният съд по дело № 16553/GZ е приел, че П.М. няма качеството „потребител“ по смисъла на Австрийския закон, а има качеството „търговец“ (предприемач).

Представени са по делото временни удостоверения №№ 11, 13 и 14, с които Република България прехвърля на П.М. акции в капитала на „Б.“ АД, рег. по ф.д. № 12612/1996 г. на СГС. Джирата са от м. септември и м. октомври 2005 г.

Представени са доказателства, че на 25.02.2008 г. П.А.М. лично или като изпълнителен директор на дружествата „ББ Г.“ АД и Л.“ АД, е прехвърлило Д.И. Л. чрез джиро поименни акции от капитала на „Б.“ АД и на същата дата е заложил поименни акции от капитала на същото дружество в полза на ищеца.

На 28.02.2008 г. между страните по настоящото дело е сключен договор за поръчителство, по силата на който П.М. се е задължил да отговаря за всички задължения на „А.Т.П.Е.“ – дружество със специална цел, създадено и контролирано от поръчителя П.М., поети със споразумението между акционерите от 26.08.2008 г.

Представено е решение на Търговски съд – Виена, 31 Cg 219/10f, с което е отхвърлена жалба срещу решението по арб. дело № 16553/GZ, както и Решение на Върховния съд по дело на Австрия, с което не е даден ход на жалба срещу това решение. Върху решението на Търговски съд Виена е поставено отбелязване от ръководителя на отделението, в което е постановено решението, че същото е влязло в сила и подлежи на изпълнение.

По делото е представено Четвърто частично решение на Международния арбитражен съд по дело № 16553/GZ от 02.08.2011 г., с което параграфи 106 и т. 3-10 на параграф 114 от Второто частично решение са отменени и вместо тях първият и вторият ответници са осъдени да заплатят на ищеца определена парична сума, която представлява сумата, предявена като обезщетение за вреди вместо изпълнение на конкретни действия, постановени във Второто частично решение. В решението е посочено, че същото не подлежи на обжалване.

Така установената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи на съда:

Според чл. 1 от Конвенцията за признаване и изпълнение на чуждестранни арбитражни решения (Конвенцията), същата се прилага по отношение на арбитражни решения, постановени на територията на държава, различна от държавата, в която се иска признаването и изпълнението на решенията, по спорове, страни по които могат да бъдат както физически, така и юридически лица. В случая се иска признаване и допускане до изпълнение на територията на Република България на решение, постановено в Република Австрия, поради което конвенцията е приложима по отношение на него.

Съгласно чл. 3 от Конвенцията, всяка договаряща страна ще признава силата на арбитражното решение и ще допуска неговото изпълнение съобразно с процесуалните правила, които се прилагат на територията, където се иска признаването и изпълнението. Република България е страна по посочената Конвенция.

Процесуалните правила, уреждащи процедурата и условията за признаване и допускане изпълнението на чуждестранни арбитражни решения, се съдържат в Закона за международния търговски арбитраж (ЗМТА) и Кодекса за международно частно право (КМЧП).

Съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗМТА признаването и изпълнението на чуждестранно арбитражно решение се прилагат международните договори, а съгласно ал. 3 от същия член за разглеждането на исковете се прилагат чл. 118 до чл. 122 от КМЧП.

Съобразно разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от КМЧП компетентният Софийски градски съд проверява служебно наличието на условията по чл. 117 от КМЧП, като ответникът не

може да се позовава на допуснати нарушения по чл. 117, т. 2, които е могъл да изтъкне пред чуждия съд.

Признаването и изпълнението се допуска съобразно чл. 4 от Конвенцията ако страната, която е депозирала искането, представи надлежно заверен оригинал или препис на решението, оригинал или препис от арбитражното споразумение, които ако не са официалния език на Държавата, в която се предявява за признаване и изпълнение арбитражното решение, следва да се преведени. Преводът следва да е заверен от официален или заклет преводач.

Съдът намира, че са налице условията на чл. 4 от Конвенцията, тъй като ищецът е представил надлежно заверен препис от решението и арбитражното споразумение, което се съдържа в представеното Споразумение между акционерите, като решението е преведено на български език от заклет преводач. Неоснователно е възражението на ответника, че арбитражното споразумение не се съдържа в отделен документ. Съгласно чл. II, т. 2 от Конвенцията, както и чл. 7, ал. 1 ЗМТА, арбитражното споразумение може да бъде арбитражна клауза в друг договор или отделно арбитражно споразумение.

Налице са и условията по чл. 119, ал. 2 КМЧП – в решението на Международния арбитраж изрично е посочено, че същото не подлежи на обжалване, поради според настоящия състав е изпълнено условието постановилият го арбитражен съд да е удостоверил влизането му в сила. В случая не е необходима заверка от Министерство на външните работи, тъй като решението е удостоверено с Апостил съобразно Хагската конвенция за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове, към която България се е присъединила през 2001 г. и друг вид удостоверяване автентичността на решението не е необходима (така и постановеното по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК Определение № 743 от 28.12.2015 г. по ч. т. д. № 2415/2015 г., на ВКС, II т. о.)

Разпоредбата на чл. 5 от Конвенцията обаче съдържа отрицателни предпоставки, при наличието на които компетентният орган на държавата, в която се иска признаване и изпълнение на арбитражното решение, отказва да го стори. Посочените в чл. 5, т. 1 отрицателни предпоставки се изследват от съда, ако е направено възражение от ответната страна, които са следните:

а) че страните по арбитражното споразумение са били по силата на приложимия спрямо тях закон недееспособни или че съглашението е недействително по силата на закона, на който страните са го подчинили, а при липса на указание в тази насока, по силата на закона на държавата, където решението е било постановено, или

б) че страната, срещу която решението се предявява, не е била надлежно уведомена за назначаването на арбитър или за арбитражното производство или по други причини й е било невъзможно да предяви своите защитни средства, или

в) че решението е постановено по спор, непосочен в арбитражното съглашение или неспадащ към споровете, предвидени от арбитражната уговорка в договора, или че съдържа постановления, които излизат извън условията на арбитражното съглашение или арбитражната уговорка в договора; във всеки случай обаче, ако постановленията на решението, отнасящи се до въпроси, подчинени на арбитраж, могат да бъдат отделени от тези, които се отнасят до въпроси, неподчинени на арбитраж, то постановленията по въпросите, подчинени на арбитраж, могат да бъдат признати и изпълнени, или

г) че съставът на арбитражния съд или арбитражната процедура не са били в съответствие със съглашението на страните или при липса на такова не са били в съответствие със закона на държавата, в която се е състоял арбитражът, или

д) че решението не е станало още задължително за страните или е било отменено, или изпълнението му е било спряно от компетентния орган на държавата, в която или съобразно закона на която то е било постановено.

За наличието на изброените в чл. 5, т. 2 от Конвенцията предпоставки компетентния орган следи служебно. Съгласно тази норма компетентният орган може да откаже да признае и допусне изпълнението на арбитражното решение ако съгласно закона на съответната

държава предметът на спора не подлежи на разрешаване от арбитраж или че признаването или изпълнението на решението противоречи на обществения ред на тази държавата.

Ответникът е направил възражение, че арбитражното споразумение е нищожно и че решението е отменено, както и че същото противоречи на българския обществен ред.

Настоящия състав намира, че при преценка действителността на арбитражното споразумение следва да се съобразява материалния закон на Австрия, защото страните не са уговорили приложимо право към него. Те са уговорили в Споразумението между акционерите приложимо право към разпоредбите на същото, но следва да се приеме, че става дума за материалното право, което се прилага за техните материални правоотношения, възникнали по силата на Споразумението. Арбитражното споразумение, сключено под формата на арбитражна клауза в Споразумението между акционерите, е процесуална уговорка, която има относителна самостоятелност и спрямо нея страните изрично следва да уговорят приложимия процесуален закон. Такава уговорка няма и на осн. чл. V.1, б. „а“ от Конвенцията, следва да се приложи процесуалния закон на Австрия – държавата, където е проведен арбитражът. Ответникът се е позовавал на разпоредбите на Австрийския закон за арбитражната власт, раздел 617, според който, когато едната страна е потребител, то арбитражното споразумение следва да е сключено след възникване на съответния спор, а не преди него, както е в процесния случай. Представено е извлечение от посочения австрийски закон, неоспорено от страните. По делото е представено становището на Международния арбитраж по този въпрос, изразено във Първо частично решение по дело № 16553/GZ, според което ответникът П.М. няма качеството потребител във връзка с отношенията по Споразумението на акционерите, макар това решение да не обвързва българския съд. В същото време обаче ответникът не е доказал, че е „потребител“ съобразно разпоредбите на австрийския закон. Напротив, по делото са събрани доказателства, че П.М. е акционер в няколко търговски дружества, включително чуждестранни, както и че същият е прехвърлял и залагал акциите си, поради което не може да се приеме, че няма опит и знания относно прехвърлянето на акции, ако липсата им, по негови твърдения, го прави потребител. Ето защо не се доказа сключването на арбитражното споразумение преди възникване на конкретния спор, разгледан с Второто частично решение по дело да противоречи на закона и да е нищожно на твърдяното основание.

Второто възражение на ответника по чл. 5.1. от Конвенцията е, че решението противоречи на българския обществен ред. В трайната съдебна практика се приема, че под тази категория се имат предвид основните принципи на правопорядъка в нашата държава, посредством които се охраняват основни ценности, зачитането на които следва да се осигури на всяка цена. Думата е както за принципи и ценности от материалноправно, така и от процесуално естество. Ако се окаже, че съдържанието на чуждестранното арбитражно решение, така и начинът на постигането му са несъвместими с обществения ред, последицата е една - отказ да се признае и допусне изпълнение на решението. Понятието "обществен ред" включва преди всичко тези императивни норми, които изразяват и обезпечават преди всичко основите на правопорядъка у нас. Част от обществения ред са и основните правила на възприетите у нас "добри нрави".

Настоящият състав намира, че решението в голямата си част противоречи на българския обществен ред, тъй като неговият диспозитив разпорежда да бъдат предприети действия за недопустима намеса в правната сфера на трети лица, основно търговски дружества, както и за осигуряване извършването на действия и прекратяването на договори, които са от компетентността на органите на търговски дружества, някои от които не са дори страна по делото. Подобно решение не е възможно и да бъде изпълнено на територията на България по принудителен ред, защото не може принудително да бъде заместено съгласието и то на трети лица, за вземане решения от компетентност на управителни органи, на Общо събрание и на конкретни физически лица.

Следва да бъде посочено, че са налице и останалите основания по чл. 5.2. за отказ да бъде признато и допуснато до изпълнение процесното арбитражно решение. Спорът, който е

разрешен с арбитражното решение, **не е имуществен** и по аргумент от чл. 9, ал. 2 ГПК **не подлежи на арбитраж**. Имуществен е този спор, чийто предмет е право, оценимо в пари. Спорът касае в случая не определено право, оценимо в пари, а изпълнението на определени задължения за действия и/или бездействия, поети между акционери в едно търговско дружество, както и изпълнителния директор на едно от тях, насочени към уреждане отношенията им във връзка с извършване на общ бизнес, в голямата си част свързани с разпределение броя на избираните членове на управителния орган от всеки акционер, конкретни лица, които да бъдат служители, конкретни правомощия, които да бъдат вменени на различните органи на дружеството, посредством съответни акционерни решения; поемане на задължение от ответника П.М. за осигуряване извършването на определени действия от трети юридически лица, свързани с акционерно участие и др. – все действия, насочени към постигане на целяната организация на общия бизнес.

На следващо място, по делото беше представено Четвърто частично решение по същото арбитражно дело, влязло в сила, видно от което Второто частично арбитражно решение е отменено в по-голямата си част, като вместо осъдителния диспозитив за извършване на определени действия от първия и втория ответник, същите са осъдени да заплатят на ищеца обезщетение за вреди от неизпълнение на определени задължения. Това решение вече е такова по имуществен спор, но същото не е предмет на делото. Следователно, вече не съществува решение, с осъдителен диспозитив, което да бъде признато и допуснато до изпълнение.

Частите от диспозитива, представляващи произнасяне на арбитражния съд по предварителни процесуални въпроси, както и по налагане на обезпечителни мерки не попадат в приложното поле на Конвенцията, съответно – на признаване и допускане до изпълнение на територията на Република България.

Посочените пречки по чл. 5.2. от Конвенцията са достатъчни, за да бъде отказано признаване и допускане до изпълнение на територията на Република България на решението на Второ частично решение на Международния арбитражен съд към Международната търговска камара по дело № 16553/GZ от 27.09.2010 г. Предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските: Предвид изхода от спора, ответникът има право на разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Такива обаче не се установява да са направени от ответника, поради което и разноски не му се дължат.

Воден от изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска с правно основание чл. 51, ал.3 от ЗМТА във връзка с чл. 4 от Конвенцията за признаване и изпълнение на чуждестранни арбитражни решения, във вр. чл. 117-122 КМЧП, **предявен от „Е.Б.Д.С.И.Ю.Ф. ЛП“**, регистрирано по английския закон с рег. № LP009215, действащо чрез своя управител „Е.Б.Д. А.П.Е. Л.“ с рег. № ******, със седалище в гр. ***, п.к. ***, ул. „******“ *** (*** Q.V. S.), със съдебен адрес *** **против П.А.М.,** ЕГН **********,***, за признаване и допускане до изпълнение на територията на Република България на Второ частично решение на Международния арбитражен съд към Международната търговска камара по дело № 16553/GZ от 27.09.2010 г.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: